ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ LEONARD MERRICK

Η ΑΓΑΠΗ ΜΙΑΣ ΔΕΙΛΗΣ

Κάθε Κυριακὴ ἡ νεαρὰ κυρία Φίντον μαζὶ μὲ τὶς δυὸ πρόγονές της πήγαιναν στὸ νεκροταφεῖο γιὰ ν' ἀποθέσουν ἕνα μπουκέτο λουλούδια στὸν τάφο τοῦ μακαρίτη κ. Φίντον. Τέσσερα χρόνια τώρα ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε ὁ ἄντρας της ἔκανε ταχτικὰ αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψη στὸ νεκροταφεῖο, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς Κυριακὲς τοῦ Αὐγούστου, ὁπότε ἦταν ἀναγκασμένη νὰ παραθερίζῃ σ' ἕνα πληκτικὸ χωριό, στὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς τοῦ συζύγου της.

Ὅταν ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ μελαγχολικὸ αὐτὸ προσκύνημα, ἡ δυὸ δεσποινίδες Φίντον κάθονταν κοντὰ στὴ φωτιά, ἡ νεαρὴ μητρυιά τους κολλοῦσε τὴ μύτη της στὸ τζάμι καὶ συλλογιζόταν μὲ ἀπελπισία ὅτι ὅλη ἡ ζωή της θὰ περνοῦσε σὲ πένθος γιὰ ἕνα ἄντρα ποὺ δὲν τὸν εἶχε ἀγαπήσει ποτέ.

Ὅταν ἦταν εἴκοσι χρονῶν ὁ πατέρας της, τῆς εἶπε μιὰ μέρα : «Μπέλλα, ὁ κ. Φίντον θέλει νὰ σὲ παντρευτῆ. Εἶνε πολὺ μεγαλείτερός σου καὶ δὲν εἶνε βέβαια ὁ ἰδανικὸς σύζυγος γιὰ σένα. Τὸ ξέρω. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸν παντρευτῆς. Δὲν ἔχουμε περιουσία, κι' ὅταν αὔριο, μεθαύριο κλείσω τὰ μάτια μου θὰ μείνῃς στοὺς δρόμους».

Καὶ ἔτσι τὸν παντρεύτηκε. Ἡ ζωή τους ἦταν πληκτικὴ καὶ μονότονη. Μὰ τὸ πιὸ πληκτικὸ ἀπ' ὅλα ἦταν ἡ δυὸ κόρες ποὺ εἶχε ὁ Φίντον ἀπ' τὸν πρῶτο γάμο του : ἡ Ἔμμη, δεκατεσσάρων ἐτῶν καὶ ἡ Μίλντρεκ δεκάξη. Ἦταν ἀδύνατες, χλωμὲς καὶ ὄσχημες. Ἀπὸ μικρὲς ἔμοιαζαν μὲ γεροντοκόρες. Τὰ χείλη τους δὲν εἶχαν γνωρίσει τὸ ἄνθισμα τοῦ χαμόγελου. Ψυχρὲς κι' ἀποχρουστικές, δὲν ἔδειχναν καμμιὰ ἀγάπη γιὰ τὸν πατέρα τους, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἐκεῖνος πέθανε, πέντε χρόνια μετὰ τὸν δεύτερο γάμο του. Τότε ὅμως ἄξαφνα τὶς χυρίευσε μιὰ νοσηρὰ λατρεία πρὸς τὴν μνήμη τοῦ νεκροῦ. Ἡ κ. Φίντον θυμόταν ἀκόμη τὸ αὐστηρὸ βλέμμα τῆς Ἔμμη, ὅταν κάποτε τόλμησε νὰ προτείνῃ νὰ μεταφέρουν τὴ φωτογραφία τῆς πεθερᾶς της, ποὺ ἦταν κρεμασμένη στὸν τοῖχο, ἀπ' τὸ ἕνα δωμάτιο στὸ ἄλλο.

— Δὲν θὰ εὐχαριστοῦσε αὐτὸ τὸ μπαμπᾶ, εἶπε ἡ Μίλντρεκ, δίχως νὰ κρύψῃ τὸ θυμό της.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε ὁ κ. Φίντον τίποτε δὲν εἶχε ἀλλάξει μέσα στὸ πένθιμο σπίτι. Ἕνα βιβλίο ποὺ τὸ διάβαζε ἐκεῖνος πρὸ τοῦ θανάτου του βρισκόταν ἀνοιγμένο ἀκόμη στὴ σελίδα ποὺ διάβαζε ὁ μακαρίτης, ἡ πίπα του ἦταν πάνω στὸ τραπεζάκι, ὁ νυκτικός του σκοῦφος στὸ κομμοδῖνο, ὅλα τελοσπάντων εἶχαν μείνῃ ἀκίνητα, ὅπως τἄφησε τὴ μέρα ποὺ πέθανε. Ἀκόμη καὶ ἡ παντοῦφλες του βρίσκονταν τέσσερα χρόνια τώρα μπρὸς στὸ κρεββάτι, σὰν νὰ περίμεναν τὸν κύριό τους νὰ τὶς φορέσῃ.

Κάθε πρωΐ, μόλις ξυπνοῦσε ἡ κ. Φίντον, συνώδευε τὶς δυὸ πρόγονές της ἡ ὁποῖες πήγαιναν πανηγυρικὰ στὸ δωμάτιο τοῦ μακαρίτη. Ἔμεναν ἐκεῖ δυὸ λεπτὰ σιωπηλές μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, σὲ στάσι προσοχῆς, μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα στὸ βιβλίο, στὴν πίπα, στὶς παντοῦφλες, σ' ἕνα τελοσπάντων ἀπ' τὰ πράγματα τοῦ πατέρα τους. Ὕστερ' ἀπὸ τὴν καθημερινὴ αὐτὴ ἱεροτελεστία, κατέβαιναν γιὰ τὸ πρόγευμα.

Στὴν ἀρχὴ ἡ κ. Φίντον σκέφθηκε νὰ ὁμολογήσῃ στὶς πρόγονές της ὅτι μιὰ τέτοια ὑποκρισία τῆς ἦταν ἀνυπόφορη· μὲ τὸν καιρὸ ὅμως συνήθισε, καὶ τώρα, σὲ ἡλικία εἰκοσιεννέα ἐτῶν, τὸ εἶχε πάρει ἀπόφασι ὅτι ἂν δὲν παντρεύοταν ἡ δεσποινίδες Φίντον, ἦταν καταδικασμένη νὰ περάσῃ ὅλη της τὴ ζωὴ μέσα στὸ ψέμμα καὶ τὴν ὑποκρισία.

Νὰ παντρευτοῦν !...Κακοντυμένες, κακοφτιασμένες, μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο, κλεισμένες μέσα στὴ μονοτονία τοῦ Μπέκενχαμτον ποιοὺς θἄβριασκαν γιὰ συζύγους ;

— Δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι θὰ ζούσαμε καλύτερα στὸ Λονδῖνον ; τοὺς εἶπε μιὰ μέρα ἡ μητρυιά τους.

— Δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου τὸ Λονδῖνο, ἀπάντησε ἡ Μίλντρεκ. Κι' ἔπειτα θὰ ἦταν φοβερὸ ν' ἀφήσουμε τὸ σπίτι ποὺ πέθανε ὁ πατέρας...

Καὶ ἡ κ. Φίντον χαμήλωνε τὸ κεφάλι. Δὲν εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀντισταθῆ, δὲν εἶχε τὴ θέλησι νὰ ἐπιμείνῃ...

***

Ἐκεῖνον τὸ χειμῶνα ἡ Μίλντρεκ εἶχε προσβληθεῖ ἀπὸ γρίππη κι' ὁ γιατρὸς συνέστησε ν' ἀλλάξουν ἐξοχή. Δὲν θὰ πήγαιναν ἐκεῖνο τὸ χρόνο στὸ πληκτικὸ σπίτι τῆς θείας Ἐρριέτης. Θὰ πήγαιναν στὸ Χάρεγκετ. Σκίρτησε ἡ καρδιὰ τῆς κ. Φίντον. Θὰ βοηθοῦσε ἄραγε ὁ Θεὸς νὰ βροῦν ἡ πρόγονές της σύζυγο στὴν κοσμικὴ ἐκείνη πλάζ ;

Φρόντισε νὰ τοὺς ράψῃ κομψὲς τουαλέττες, νὰ τοὺς φορέσῃ μοντέρνα καπέλλα, νὰ τὶς μάθῃ τέννυς, γκόλφ, χορό. Ἦταν ἀπεριόριστη ἡ χαρά της ὅταν τὶς ἔβλεπε στὸ τεραρὶν νὰ παίζουν τέννυς μὲ τὸν ἴδιο σύντροφο, ἢ νὰ χορεύουν δυὸ χοροὺς μὲ τὸν ἴδιο καβαλιέρο...

Τοῦ κάκου ὅμως ! οὔτε στὸ Χάρεγκετ βρέθηκε ἄνθρωπος στὸν ὁποῖο νὰ κάμουν ἐντύπωσι ἡ δεσποινίδες Φίντον.

Ὡστόσο κάτι ἀπρόοπτο συνέβη. Ἕνας κύριος ἔδειξε μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν κ. Φίντον. Τὸν ἐγνώρισε ἕνα πρωΐ στὸ τεραρίν, ἐνῶ ἡ πρόγονές της ἔπαιζαν τέννυς. Μίλησαν γιὰ διάφορα θέματα. Ἐκεῖνος τῆς διηγήθηκε τὴ ζωή του στὰς Ἰνδίας, τῆς μίλησε γιὰ τὴν ἀγάπη του στὸ κυνῆγι τῶν ἀγριοχοίρων...

Τὸ ἄλλο πρωΐ τὸν ξαναεῖδε στὸ ἴδιο μέρος καὶ ξαναμίλησαν ὥς ποὺ νὰ τελειώσῃ ἡ παρτίδα τοῦ τέννυς. Ἀπὸ τότε τὸν ἔβλεπε σχεδὸν κάθε πρωΐ καὶ καταλάβαινε ὅτι τῆς ἔκανε μεγάλη εὐχαρίστησι ἡ συντροφιά του. Σιγὰ-σιγὰ ἐξοικειώνονταν ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον καὶ ὁ κ. Μυραὶκ—αὐτὸ ἦταν τὄνομά του—τῆς μιλοῦσε μὲ εἰλικρίνεια γιὰ τὴ ζωή, τὶς σκέψεις, τὶς ἀνησυχίες του...

Ἕνα πρωΐ τῆς εἶπε μὲ θάρρος.

— Λὲν εἶστε εὐτυχής, κ. Φιντον.

Ἡ κ. Φίντον χαμήλωσε τὰ μάτια, ἀναστέναξε καὶ ἀπάντησε :

— Ὄχι, κ. Μυραὶκ, δὲν εἶμαι εὐτυχής.

Ἀπὸ κείνη τὴν στιγμὴ ἔγιναν φίλοι. Ἐκεῖνος ἔμαθε τὴν ἱστορία της, τὴν ἀδυναμία τοῦ χαρακτῆρος της, τὴ μονοτονη ζωή της.

Ἕνα τηλεγράφημα ἔφθασε τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες ἀπὸ τὴ θειὰ Ἐρριέτη. Καλοῦσε τὶς ἀνεψιές της νὰ παρευρεθοῦν στὴν τελευτὴ τῆς ἀπονομῆς βραβείου στὸ γυιό της καὶ νὰ περάσουν μιὰ ἑβδομάδα μαζύ της. Ἔτσι ἡ δεσποινίδες Φίντον ἔφυναν καὶ ἡ συναντήσεις τῆς μητρυιᾶς τους μὲ τὸν κ. Μυραὶκ ἔγιναν συχνότερες. Δὲν ἦταν κανένα σημεῖο τῆς ζωῆς της ποὺ νὰ τοῦ εἶχε κρύψει. Τὸν ἔβλεπε πρωΐ καὶ βράδυ, κι' ὅταν ἐκεῖνος ἀργοῦσε νἄρθῃ ἔννοιωθε νὰ τὴν κυριεύῃ μιὰ ἀκατανίκητη ἀνησυχία. Ἦταν ἐρωτευμένη ἡ Μπέλλα. Σὲ ἡλικία τριάντα χρονῶν αἰσθανόταν τὸν πρῶτο ἐρωτικὸ παλμὸ νὰ θερμαίνῃ τὰ στήθη της. Ὅταν ἦταν κοντά του μεθοῦσε ἀπ' τὴ φωνή του κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔφευγε ζοῦσε μὲ τὴν ἀνάμνησί του. Ἦταν τὸ πρῶτο ρομάντζο της καὶ ὅλη ἐκείνη τὴν ἑβδομάδα ποὺ ἔλειπαν ἡ πρόγονές της πέρασε τὶς πιὸ εὐτυχισμένες στιγμὲς τῆς ζωῆς της.

***

Ἦταν ἕνα χλιαρὸ δειλινό. Κάθονταν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο σ' ἕνα κέντρο. Ἡ ὀρχήστρα στὸ βάθος ἔπαιζε τὴ Βαρκαρόλα ἀπ' τὰ Παραμύθια τοῦ Ὄφμαν».

Ὁ κ. Μυραὶκ κύτταξε τὴν κ. Φίντον στὰ μάτια καὶ τῆς εἶπε ξαφνικά :

— Θέλετε νὰ γίνετε γυναῖκα μου ;

— Δὲν μπορῶ !.. ἀπάντησε ἐκείνη ἀναστενάζοντας.

— Μπέλλα, δὲν μ' ἀγαπᾶτε λοιπόν ;

Ἐκείνη στράφηκε πρὸς τὸ μέρος του. Κανεὶς δὲν τοὺς ἔβλεπε. Καὶ ἀντήλλαξαν τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ φίλημα.

— Δὲν μπορῶ ! ξανσεῖπε. Νὰ ξαναπαντρευτῶ !... Πῶς νὰ πῶ στὶς πρόγονές μου ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ;...

— Δὲν καταλαβαίνω. Δὲν θέλετε νὰ παντρευτῆτε γιατὶ δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ πῆτε στὶς πρόγονές σας, ἢ γιατὶ δὲν θέλετε νὰ τὶς ἀφήσετε ;

— Καὶ τὰ δυό.

— Μὰ εἶνε τρέλλα αὐτό. Θ' ἀφήσετε ἔτσι νὰ μαραθοῦν τὰ ὡραῖα νειάτα σας ; Ἐλᾶτε νὰ ζήσουμε μαζύ. Θὰ κάμω εὐτυχισμένη τὴ ζωή σας. Θὰ προλαβαίνω κάθε ἐπιθυμία σας. Θὰ εἶμαι ὁ φίλος, ὁ σύζυγος, ὁ σύντροφός σας... Ἐλᾶτε, Μπέλλα.

Ἐκείνη τὸν κύτταζε παθητικά.

— Δὲν τὰ ξέρετε ἀκόμη ὅλα, τοῦ εἶπε. Δὲν ξέρετε ὅτι τόσα χρόνια τώρα δὲν κάνω τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ὑποκρίνουμαι. Κάθε μέρα, κάθε στιγμὴ ὑποκρίνομαι. Ὅταν ξυπνῶ τὸ πρωΐ καὶ στέκομαι μὲ σταυρωμένα χέρια ἐμπρὸς στὴν πίπα τοῦ μακαρίτη, ὅταν πηγαίνω ἄνθη στὸν τάφο του, σὲ κάθε κίνησί μου ὑποκρίνομαι. Πῶς τώρα νὰ τοὺς ἀποκαλύψω ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦταν ὑποκρισία, ὅτι ἔλεγα ψέμματα, ὅτι θέλω νὰ ξαναπαντρευτῶ...

Τῆς πῆρε τὰ χέρια καὶ τὴν παρηγοροῦσε.

— Μπέλλα μου, μικρή, δειλὴ ψυχοῦλα !.... Σοῦ δίνω ὅλη τὴν ἀγάπη μου καὶ σὺ διστάζεις νὰ τὴν δεχθῆς ;

Ἀλλὰ ὄχι, ἡ Μπέλλα δὲν θὰ ἐδίσταζε πειά. Θἄπαιρνε τὴν ἀπόφασί της, θὰ τἄλεγε ὅλα στὶς πρόγονές της. Θἄλεγε ὅτι ἀγαποῦσε ἄλλον, ὅτι θὰ τὸν παντρευτῆ, ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ μαράνῃ τὴ ζωή της στὴν ἀνάμνησι τοῦ πατέρα τους. Θὰ τἄλεγε ὅλα ὅταν ἐκεῖνες θὰ ἐπέστρεφαν...

Δὲν ἐπέστρεψαν ὅμως ! Τὴν ἑπομένη ἔλαβε ἕνα γράμμα τους. Τῆς ἔγραφαν ὅτι εἶχαν βαρεθεῖ τὸ Χάρεγκετ καὶ ὅτι θὰ πήγαιναν στὸ σπίτι τους στὸ Μπέκεχαμπτον.

— Πρέπει νὰ φύγω ἀμέσως, εἶπε, ὅταν εἶδε τὸ ἀπόγευμα τὸν κ. Μυραὶκ καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ γράμμα.

Ἐκεῖνος προσπάθησε νὰ τὴν κρατήσῃ κοντά του. Ἀδύνατον ὅμως. Ἡ Μπέλλα ἔπρεπε νὰ φύγῃ. Κι' ὅταν τὶς ἔβλεπε, θὰ τοὺς μιλοῦσε. Θὰ ὁμολογοῦσε τὸν ἔρωτά της καὶ τότε θὰ τηλεγραφοῦσε στὸν κ. Μυραὶκ νὰ πάῃ νὰ τὴν πάρῃ νὰ κάμουν τοὺς γάμους τους.

Τὴ συνώδευσε στὸ σταθμὸ. Τοῦ ἐπανέλαβε τὴν ὑπόσχεσί της, χωρίστηκαν μὲ χαμόγελο καὶ ὡς τὴν ὥρα ποὺ χάθηκε τὸ τραῖνο, τὸ μαντηλάκι της τοῦ ἔστελνε γλυκειὲς ἐλπίδες...

***

Ὅταν ἔφτασε σπίτι της, βρῆκε τὶς δεσποινίδες Φίντον καὶ τὴ

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια καὶ τῆς εἶπε...

θειά τους. Μίλησαν γιὰ τὸ βραβεῖο τοῦ γιοῦ της καὶ στὸ τραπέζι ἡ θειὰ Ἐρριέτη θυμήθηκε «τά παλιά καλὰ χρόνια ὅταν ζοῦσε ὁ μακαρίτης ὁ ἀδελφός της».

— Ἦταν φοβερὸ αὐτὸ γιὰ σένα, Μπέλλα, εἶπε στὴ νύφη της. Ἀλλὰ λίγα χρόνια ἀκόμη θὰ εἶσαι μακρυά του. Θὰ ξαναβρεθῆτε στὸν ἄλλο κόσμο. Αὐτὴ ἡ σκέψη πρέπει νὰ σὲ παρηγορῆ...

Καὶ ἡ Μπέλλα γεμάτη ὑποκρισία, ἀπάντησε :

— Ὦ βέβαια, βέβαια...

Ἡ ἑπομένη ἦταν Κυριακή. Πῆγαν ὅλες μαζὺ στὸ νεκροταφεῖο καὶ γονάτισαν μπρὸς στὸν τάφο τοῦ μακαρίτη. Γονατισμένη ἐκεῖ ἡ Μπέλλα θυμόταν τὸ κέντρο τοῦ Χάρεγκετ, ὅπου πρωτοφιλήθηκαν, τὴ Βαρκαρόλλα τῆς ὀρχήστρας καὶ ἀνασταίνεαξε βαθειά.

Ὅταν ἐπέστρεψαν σπίτι, ἡ δειλὴ ἀποφάσισε νὰ ρίξη ὅλα τὰ προσχήματα καὶ νὰ μιλήση. Ἐνῶ κάθονταν ὅλοι σιωπηλοὶ γύρω στὸ τραπέζι μὲ τὸ τσάϊ εἶπε μὲ ἀδιαφορία :

— Μόλις φύγατε ἀπ' τὸ Χάρεγκετ, ὁ κ. Μυραὶκ μὲ ζήτησε σὲ γάμο.

— Σὲ τί ; ψιθύρισε ἡ Ἔμμη.

— Θὰ τὸν βάλατε στὴ θέση του, ἐλπίζω, συμπλήρωσε ἡ Μίλντρεκ.

— Μὴ στενοχωριέσαι, Μπέλλα, εἶπε παρηγορητικὰ καὶ ἡ θεία Ἐρριέτη. Ναί ἔρω, ὑπάρχουν μερικοὶ θρασεῖς... Ἀλλὰ δὲν πρέπει μέσα στὰ καλὰ σπίτια νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτούς.

Καὶ σώπασαν.

***

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ἐνῶ ἡ Μπέλλα καθόταν μελαγχολικὴ στὸ παράθυρό της, εἶδε τὸν διανομέα νὰ πλησιάζη. Κατέβηκε βιαστικὴ τὶς σκάλες καὶ πρὶν ἀκόμα προφτάσει νὰ χτυπήση τὸ κουδοῦνι, πῆρε ἕνα τηλεγράφημα ποὺ κρατοῦσε γι' αὐτὴν. Ἦταν τοῦ κ. Μυραὶκ καὶ τὴ ἔλεγε : «*Ἔρχομαι μὲ τὸ τραῖνο τῶν ἑπτὰ αὔριο τὸ πρωΐ*».

Ἔρχεται ! Καιρὸς γιὰ χάσιμο δὲν ὑπῆρχε. Ἔπρεπε νὰ μιλήση. Νὰ τὰ πῆ καθαρὰ καὶ ξάστερα κι' ὅ,τι θέλει ἂς γίνη. Κι' ὕστερα —τί χαρὰ—θἄπρεχε στὸ σταθμὸ, θἄπεφτε στὴν ἀγκαλιά του καὶ θὰ τοῦ ἔλεγε : «τέλειωσαν ὅλα ! εἶμαι δική σου !».

Εἶχαν μαζευτεῖ ὅλες στὴν τραπεζαρία γιὰ τὸ πρωϊνὸ τσάϊ. Ἡ θεία Ἐρριέτη κρατοῦσε στὰ χέρια τὸ προσευχητάριό της. Ἡ δεσποινίδες Φίντον χαιρέτισαν αὐστηρὰ καὶ πῆραν τὶς θέσεις τους. Ἡ Μπέλλα ἦταν ἕτοιμη νὰ μιλήση. Ἀλλὰ ἐκείνη τὴν ὥρα μπῆκε ἡ ὑπηρέτρια μὲ τὸν δίσκο. Ἡ φωνὴ πνίγηκε στὸ λάρυγγά της. Ἡ δειλία τὴν κυρίευσε πάλι, καὶ γυρίζοντας στὴν ὑπηρέτρια εἶπε μὲ σοβαρότητα :

— Ντόρα, ἂν μὲ ζητήση κανεὶς κύριος θὰ τοῦ πῆς ὅτι λείπουμε γιὰ μερικὲς μέρες. Κατάλαβες ; Κι' ἂν ρωτήση ποῦ εἴμαστε θὰ πῆς ὅτι δὲν ξέρεις.

***

Περισσότερα ἀπὸ ἕξη χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Ἡ κ. Φίντον συχνὰ διαβάζει στὶς ἐφημερίδες τὸ ὄνομα τοῦ κ. Μυραὶκ, ποὺ ἀπελπισμένος γιὰ τὸν ἀτυχῆ του ἔρωτα πῆγε στὶς ἀποικίες κι' ἔκαμε μεγάλη περιουσία.

Κάθε Κυριακὴ ἡ Μπέλλα πηγαίνει μὲ τὶς δυὸ πρόγονές της στὸ νεκροταφεῖο κι' ὅταν ἐπιστρέφη κολλᾶ τὴ μύτη της στὸ τζάμι, στυλώνει τὰ μάτια της στὸ μεγάλο δρόμο καὶ θυμᾶται τὸ παλιό της ἐρωτικὸ ρωμάντζο—ἕνα ρωμάντζο ποὺ τὸ σκότωσε ἡ δειλία της.

LEONARD MERRICK

Ο ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ
(Μονοκονδυλιὰ Θέμου Ἀννίνου)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὸ Μαμοὺθ τῆς «Ἀκροπόλεως» καὶ ὁ Χαρίλαος Τρικούπης. Ὁ μικροσκοπικὸς πιεστὴς καὶ τὸ σιδερένιο θηρίο. —«Ἀλλοίμονο στὸν κολοσσό !...» Ὁ Σπανδωνῆς στρατιώτης... στὰ γηρατειά του !... Ἡ περιέργεια τοῦ βασιλέως Γεωργίου. Ἀχθοφόρος τῆς... ὑπηρεσίας ! Ὁ Παπαδιαμάντης κι' ὁ καρροτσιέρης. Ἡ σεμνότης τοῦ ντροπαλοῦ Σκιαθίτη διηγηματογράφου.

Ὅταν ὁ Γαβριηλίδης ἔφερε ἀπ' τὴν Εὐρώπη τὸ περίφημο μεγάλο πιεστήριό του, τὸ «Μαμοὺθ», τὸ πρῶτο κυλινδρικὸ πιεστήριο ποὺ ἦρθε στὴν Ἑλλάδα, ἐχάλασε τὸν κόσμο διαφημίζων τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον ἦταν πράγματι κάτι τὸ νεοφανές, τότε, γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Ἀπὸ τὴ μεγάλη διαφήμησι ποὺ γινόταν παρεσύρθη καὶ ὁ πρωθυπουργὸς Χ. Τρικούπης καὶ ξεκίνησε νὰ πάη νὰ τὸ δῆ.

Καθὼς λοιπὸν ἐπεξεργάζετο τὸ σιδερένιο ἐκεῖνο βουνό, εἶδεν ἔξαφνα ἕναν ἄνθρωπο κοντό, τὸν ἀρχιπιεστή, νὰ ἀνακατεύεται μέσα στοὺς κυλίνδρους καὶ τὶς μηχανὲς καὶ νὰ διευθύνη τὸν κολοσσὸ ἐκεῖνον.

— Τί εἶνε αὐτός ; Ρώτησε τὸν μηχανικὸν τῶν πιεστηρίων κ. Παπαδοῦκαν.

— Ὁ κινῶν ὅλον αὐτὸν τὸν κολοσσόν ! ἀπάντησε ὁ Παπαδούκας.

Ὁ Τρικούπης ἐκύτταξε τότε τὸ τεράστιο σιδερένιο «Μαμοὺθ», μὲ τοὺς τρομεροὺς κυλίνδρους του, τὶς ρόδες, τοὺς γάντζους, τοὺς ὀδοντωτοὺς τροχούς, τοὺς στρόφιγγάς του τοὺς χαλύβδινους, ἐκύτταξε καὶ τὴν ἀνθρώπινη ἐκείνη μυῖγα, ἡ ὁποία τὸ εἶχε κοβαλλικέψει, τὸ εἶχε τιθασεύσει καὶ τὸ διηύθυνε, ξανακύτταξε τὸ φοβερὸ θηρίο, ξανακύτταξε τὸν ἄνθρωπο, ἐκούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε :

— Ἀλλοίμονο στὸν κολοσσό !...

***

Ὁ μακαρίτης Σπανδωνῆς, ἄγνωστον πῶς, εἶχεν ἀποφύγει τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσία ὅταν ἦταν νέος.

Εἶχε γεράσει ὅμως πειά, ὅταν μιὰ ἡμέρα τὸν πιάσαν ὡς φυγόστρατο καὶ τὸν πῆγαν ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει στὸν στρατῶνα.

Ἐκεῖ τὸν ἔντυσαν καὶ τοῦ ἔδωσαν ὅλα ὅσα ἔδιδαν τότε στοὺς στρατιῶτες, βοῦρτσες γιὰ νὰ μαυρίζουν τὶς ἀρβύλες τους, κλωστές, βελόνες, παγούρια, ἕνα ξύλο γιὰ νὰ γυαλίζει τὰ κουμπιὰ τῆς στολῆς του, μιὰ καραβάνα, κουτάλι καὶ μαχαιροπήρουνο.

Ὁ Σπανδωνῆς τὰ φορτώθηκε ὅλα αὐτὰ καὶ κατέβηκε στὰ δημοσιογραφικὰ γραφεῖα, δείχνοντάς τα καὶ πραπονούμενος :

— Κυττάξτε ἡ πατρίδα τί μοῦ χάρισε !...

Ἔγινε τότε θόρυβος στὰ φύλλα, καὶ τόσος μάλιστα, ὥστε τράβηξε ἡ ἐνδιαφέρον τοῦ βασιλέως Γεωργίου, ὅστις ἐζήτησε νὰ δῆ τὸν Σπανδωνῆ.

Ὁ Σπανδωνῆς ἐφόρεσε ἀμέσως τὴ χοντροκομμένη στρατιωτικὴ στολή του καὶ φορτωμένος μὲ τὰ στρατιωτικὰ σύνεργά του παρουσιάστηκε στὸν βασιλέα.

Ὁ βασιλεὺς βλέποντας ἕναν γέροντα στρατιώτη νὰ ἔρχεται φορτωμένος βοῦρτσες καὶ λουρίδια ρώτησε :

— Τί εἶνε... *αὐτό ;*

— ***Αὐτό,*** τοῦ εἶπεν ὁ ὑπασπιστής, Μεγαλειότατε εἶνε ὁ... Σπανδωνῆς !...

— Καλά, ἀπάντησε ὁ βασιλεύς, ἐγὼ ἐζήτησα τὸν Σπανδωνῆν στρατιώτη, ὄχι τὸν Σπανδωνῆν ἀχθοφόρο.

— Ὁ ἴδιος εἶμαι, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Σπανδωνῆς. Ἐγὼ εἶμαι κι' ὁ στρατιώτης, κι' ὁ ἀχθοφόρος τῆς... ὑπηρεσίας !...

***

Ὁ Παπαδιαμάντης ἦταν πάντοτε ἀτημέλητα ντυμένος. Ἂν δὲν τὸν ἤξερε κανείς, δὲν μποροῦσε νὰ φανταοθῆ ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ μέγας Ἕλλην διηγηματογράφος.

Μιὰ φορὰ μετέφραζε στὴν «Ἀκρόπολι» τὸ «Βίο τοῦ Χριστοῦ» τοῦ Φαράρ, καθισμένος δειλὰ στὴν ἄκρη ἑνὸς τραπεζιοῦ καὶ τυλιγμένος μὲ τὸ παλιό του ἐπανωφόρι.

Ἦταν πολὺ πρωΐ καὶ κανεὶς δὲν ἦταν στὸ γραφεῖο.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔφτασε κάτω ἕνα κάρρο φορτωμένο τὸ χαρτὶ τῆς «Ἀκροπόλεως». Ὁ καρροτσέρης φώναξε-φώναξε νὰ πᾶνε νὰ τὸ παραλάβουν, μὰ δὲν τὸν ἄκουγε κανείς. Θυμωμένος τότε ἀνεβαίνει ἀπάνω στὰ γραφεῖα, μὲ τὸ καμουτσίκι στὸ χέρι, ψάχνει στὰ γραφεῖα ζητῶντας ἄνθρωπο καὶ τέλος βλέπει τὸν Παπαδιαμάντη σὲ μιὰ ἄκρη νὰ γράφη :

— Βρέ σύ, τοῦ λέγει, βγάζοντάς του μιὰ ἀγριοφωνάρα, τὸ κοροΐδο κάνεις !...Δὲν ἔρχεσαι νὰ κουβαλήσης τὸ χαρτὶ ἀπάνω !

Ὁ Παπαδιαμάντης στὸ ἄκουσμα αὐτὸ τόσο πικράθηκε ποὺ σηκώθηκε κ' ἔφυγε δειλὰ - δειλά, ἔκανε δὲ μέρες νὰ φανῆ στὴν «Ἀκρόπολι».

Ἔτσι ἡ μέρες περνοῦσαν καὶ τὸ ἔργο ποὺ μετέφραζε ἦταν ἀνάγκη νὰ συνεχισθῆ.

Ἔστειλε τότε ὁ Γαβριηλίδης γιὰ νὰ τὸν ζητήση καὶ μετὰ πολλὰς ἐρεύνας ποὺ ἔκαναν ὅλα τὰ λαγωνικὰ τῆς «Ἀκροπόλεως» κατόρθωσαν νὰ τὸν βροῦν τρυπωμένο μέσα σ' ἕνα δωμάτιο, ποὺ εἶχε νοικιάσει ἐκεῖ κάτω στοῦ Χριστοκοπίδη, κοντὰ στὴν ἐκκλησία τοῦΧριστοῦ, στὴ γειτονιὰ ποὺ λεγότανε τότε «Ἑβραΐκα». Μ' ὅλο ὅμως ποὺ τὸν βρῆκαν, τρόμαξαν νὰ τὸν ξαναφέρουν στὴν «Ἀκρόπολι». Ντρεπότανε ὕστερα ἀπὸ κεῖνο ποὺπαθε, ὁ δειλὸς Σκιαθίτης.

Ο ΠΑΛΗΟΣ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΜΟΛΙΕΡΟΥ

Ὁ ἀθάνατος γάλλος κωμικὸς Μολιέρος, πέθανε,ὡς γνωστὸν, τὴν 17 Φεβρουαρίου 1673. Σὲ μιὰ παράσταση τῆς γνωστῆς κωμωδίας του «Ὁ κατὰ φαντασίαν ἀσθενῆς» κατελήφθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου—ὁ Μολιέρος ἦταν, ὡς γνωστόν, συγγραφεὺς καὶ ἠθοποιὸς μαζὺ —ἀπὸ δυνατοὺς σπασμούς. Ἀναίσθητο τὸν μετέφεραν σπίτι του, καὶ ξεψύχησε ὕστερ' ἀπὸ λίγες ὥρες.

Ὅταν ὅμως οἱ δικοί του ζήτησαν τὴν ἄδεια νὰ τὸν θάψουν στὸ νεκροταφεῖο, ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων ἀρνήθηκε νὰ τὴν παραχωρήση, διότι, κατὰ τὰς ἐπικρατούσας τότε δοξασίας, κάθε ἠθοποιὸς ἀνῆκε τότε εἰς τὸν διάβολο, ἦταν ἀφωρισμένος καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ταφῆ σὲ τόπο ἁγιασμένο.

Μὰ ὁ φιλόμουσος βασιλεὺς Λουδοβῖκος ΙΔ', ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε καὶ ἐκτιμοῦσε ἰδιαιτέρως τὸν ἀποθανόντα μεγάλο κωμικό, ἐνήργησε νὰ γίνη ἐξαίρεση προκειμένου περὶ ἑνὸς μεγάλου ἀνδρός, κι' ἔτσι ὁ Μολιέρος μπόρεσε νὰ ταφῆ, τὴν Τρίτη 21 Φεβρουαρίου 1673, ἡ ὥρα 9 τὸ βράδυ,στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Ἅγ. Ἰωσήφ, τὸ ὁποῖον ἦταν τότε τὸ μόνο κοιμητήριον τῶν Παρισίων.

Τέσσερες ἄνδρες κρατοῦσαν τὸ φέρετρο, ἀκολουθοῦσαν δὲ ἕξη παιδιά, τὰ ὁποῖα φοροῦσαν μπλὲ ροῦχα καὶ κρατοῦσαν χρυσᾶ κηροπήγια. Τὴν κηδεία τὴν παρακολουθοῦσε πολὺς κόσμος, ὅλοι δὲ αὐτοὶ ἔπῆραν κατόπιν 25 λεπτὰ ἕκαστος, σύμφωνα μὲ τὴν συνήθεια ποὺ ἐπικρατοῦσε τότε. Κανένας παππᾶς δὲν συνώδευσε ὥς τόσο τὴν κηδεία τοῦ μεγάλου Μολιέρου, γιὰ νὰ τοῦ ψάλλη τὴ νεκρώσιμο ἀκολουθία. Τὸ εἶχε ἀπαγορεύση ρητῶς ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων !...